

[Svend Nielsen.]

den er jo ogsaa blevet forfægtet godt fra anden Side — men det ærede Medlem Hr. Levinsen nævnte mit Navn gentagne Gange, og det har givet mig Anledning til at forlange Ordet for at fremsætte nogle Bemærkninger.

Jeg ved ikke, om det er lykkedes det ærede Medlem Hr. Levinsen at faa Tingets ærede Medlemmer til at tro, at det er en Lønkonflikt, Skudshale-Sagen drejer sig om, men det kan i hvert Fald ikke lykkes ham at faa mig til at tro det. Jeg har, som det ærede Medlem rigtigt bemærkede, deltaget i nogle Forligsforhandlinger deroppe, ikke paa Opfordring af Mælkekompagniet, som det ærede Medlem sagde, men paa Opfordring fra anden Side.

Det blev navnlig tydeligt og klart ved den første Forligsforhandling sagt af Fagforeningsformanden, at det i og for sig ikke var et Lønspørgsmaal, der var dem imellem, for paa Skudshale betales der Lønninger, der omtrent svarede til det, de skulde have, jeg tror han gjorde Forskellen op til nogle faa Ører daglig. Det var ikke det, man vilde lave Konflikt paa, men Winther, Skudshale, vilde ikke forhandle med dem, og det vilde de ikke finde sig i. Paa den anden Side sagde Winther, Skudshale, dertil, at hvis han skulde forhandle med dem, vilde det sige det samme som, at han skulde give Fagforbundet Ret til, naar det fandt Anledning dertil, at blande sig i hans Affærer, og det vilde han ikke give dem Ret til.

Det, der er Parterne imellem, er altsaa ikke et Lønspørgsmaal, men Spørgsmaalet om, hvorvidt han skal forhandle med den ene eller den anden, altsaa et Principspørgsmaal. Jeg tror nok, det ærede Medlem vil indrømme mig, at det er overmaade vanskeligt at fungere som Mægler ved en saadan Lejlighed; i disse Spørgsmaal er der ingen Mellemsvej; enten staar man paa den ene eller den anden Side. Havde det været et Lønspørgsmaal, var det en anden Sag, saa kunde man maaske forhandle, og saa var det muligt at faa et Forlig, men ikke, naar det drejer sig om et Principspørgsmaal.

Det var ret interessant at høre paa disse Forhandlinger. Arbejdernes Repræsentanter begyndte at forhandle; de var i og for sig meget rolige, og de begyndte med at fortælle os, at vi maatte dog kunne forstaa, at det var med Arbejderne egentlig paa samme Maade som med Bønderne; de havde deres Arbejdskraft at sælge, og vi havde visse Ting at sælge, skulde have vor Løn ad den Vej ved at sælge Heste og Kreaturer; vi maatte forstaa, at Arbejderne var inter-

esserede i at faa saa meget som muligt for deres Arbejdskraft. Billedet er rigtigt, naar man ikke fører det længere ud; men jeg mener rigtignok, at man stopper for tidligt, naar man stopper her. Jeg har ofte været til Marked og handlet om Kreaturer og Heste og forhandlet med en Mand, som jeg ikke har kunnet komme til at handle med, vi har ikke kunnet blive enige om Prisen, men jeg har aldrig brugt den Metode; Fagforeningerne har brugt i dette Tilfælde, at jeg, naar jeg ikke har kunnet forhandle med den paagældende, har forsøgt at kværke ham økonomisk. De Herrer maa føre dette Billede til Ende.

Det ærede Medlem Hr. Levinsen sagde, at man havde adskillige Overenskomster, og det gik meget godt, derfor kunde han ikke forstaa, at Winther ikke kunde gaa med til en Overenskomst. Men det ærede Medlem maa ikke glemme; at Landmændene i de sidste 10—15 Aar har mistet ca. 16—1800 Mill. Kr. af deres Formue, det er derfor, de har kunnet svare deres store Udgifter, idet det er gaaet ud over deres Formue. Men det er ganske ligetil, at disse Vilkaar kan Landbruget ikke fortsat arbejde under, det er ganske umuligt.

Maa jeg saa endelig sige, at jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrup om at beklage, at der skal være Kamp mellem Arbejdere og Bønder. Men man maa kunne forstaa, at Bønderne ikke kan finde sig i, at man vil hindre os i at afsætte vore Varer; det er et Livsspørgsmaal for os at faa Lov til at afsætte vore Varer paa den Maade, vi bedst kan, og hvis Fagforeningerne ikke vil give os Lov til det, maa der komme Kamp mellem os; det kan ikke blive andet. Jeg beklager det; jeg har ikke ønsket denne Kamp, men naar det ikke er muligt at undgaa den, maa vi tage den og se, hvad det fører til. Jeg tror nu ikke, at det fører til lykkeligere Forhold mellem Arbejdere og Bønder at kæmpe mod hinanden, men naar vi ikke kan blive fri — ingen har jo Fred længere, end Naboen vil —, maa vi tage Kampen.

Det ærede Medlem Hr. Aage Fogh udtalte nogle venlige Ord til mig. Det takker jeg naturligvis for. Han ønskede et Forlig og kunde ikke forstaa, at det ikke kunde komme i Stand, men det er, som jeg sagde før, et Principspørgsmaal, det gælder, og jeg hylder nu engang det gamle Ord, at man aldrig skal gaa paa Akkord med Uretten, og det skulde det ærede Medlem Hr. Aage Fogh ogsaa hylde.